

ת"פ 28376/10/22 - מדינת ישראל נגד דוד בן אדיבה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 28376-10-22 מדינת ישראל נ' בן אדיבה(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת סימי פלג קימלוב המאשימה
נגד	מדינת ישראל
הנאשם	דוד בן אדיבה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 **(להלן: "חוק העונשין")**, החזקת סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין ועבירה של פציעה כשעבריון מזוין - עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגורר נפגע העבירה מר ב"ב **(להלן: "ב")** בשכנות לנאשם ברחוב ... בקריית חיים **(להלן: "הבניין")**.

בתאריך 9.10.22 בשעה 15:13 או בסמוך לכך בבניין, ניגש ב' לדירת הנאשם והחל לדפוק בחוזקה בדלת הדירה תוך שהוא אוחז במקל עץ ודורש מהנאשם שיפתח את הדלת על מנת לברר עמו מדוע הוא משמיע רעשים מביתו **(להלן: "המקל" או "מקל התוכי")**. בנסיבות אלה, פתח הנאשם את הדלת ואיים על ב' באומרו לו **"מה אתה רוצה ימניאק אני אהרוג אותך"**. מיד ובסמוך תקף הנאשם את ב' באופן שבעט בו והפילו ארצה. בתגובה לכך, קם ב' על רגליו והיכה את הנאשם באופן שנתן לו מכת אגרוף בכתפו וכן היכה אותו בגבו באמצעות המקל.

על פי עובדות כתב האישום, לאחר מעשיו, חזר הנאשם לדירתו, התקשר למוקד 100 של משטרת ישראל ואיים על המוקדנית באומרו לה: **"...הוא מציק לנו, אני אפגע בו..."**.

בהמשך לקח הנאשם חרב שאורך להבה כ - 52 ס"מ וחצי **(להלן: "החרב")**, יצא מדירתו ותקף את ב' באופן שדקר אותו פעמיים בבית החזה מצד ימין וגרם לו לפציעה בדמות אמפיזמה תת עורית אשר נסגרה בסיכות

ושבגינה נאלץ ב' להתאשפז בבית החולים "רמב"ם" למשך כיומיים.

3. כאמור, הנאשם כפר בתחילה בעובדות כתב האישום במובן זה שחלק מעובדות כתב האישום היו שנויות במחלוקת וכן טען כי עומדת לו הגנה עצמית.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. במסגרת הראיות לעונש הגיש ב"כ המאשימה טיעונים לעונש ככל שמתייחסים לערכים חברתיים מוגנים (**1/ע**) וכן הגיש פסיקה רלוונטית התומכת לשיטת המאשימה בענישה המבוקשת (**2/ע**). כמו כן הפנה ב"כ המאשימה לאמור בהכרעת הדין. ב"כ המאשימה הדגיש את הפגיעה בערכים חברתיים מוגנים והפנה להכרעת הדין והוסיף כי הנאשם ניהל משפטו עד תום ולא גילה אמפתיה, עדים רבים העידו והנאשם לא קיבל כל אחריות על מעשיו. ב"כ המאשימה טען כי מדובר בשני אירועים שונים כאשר באירוע הראשון לא היתה מעורבת בו החרב. האירוע השני מתבטא בכניסתו של הנאשם לביתו והצטיידותו בחרב ודקר את ב' העבירה שתי דקירות בפלג גופו העליון. המאשימה סבורה כי מתחם העונש ההולם ביחס לכל העבירות צריך לנוע בין עונש של 20 חודשי מאסר בפועל ברף התחתון לבין עונש של 48 חודשי מאסר בפועל ברף העליון. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם עתרה המאשימה לעונש שבאמצעו של מתחם העונש לה עתרה, מאסר על תנאי מרתיע, פיצוי כספי לנפגע העבירה, קנס כספי, התחייבות להימנע מעבירה.

4. ב"כ הנאשם הגישה במסגרת הראיות לעונש את התצלום בו הותקף לשיטת ההגנה הנאשם (**ענ/1**) וכן מסמכים רפואיים בעניינו של הנאשם אשר סובל מסכיזופרניה פרנואידית (**ענ/2**).

ב"כ הנאשם הפנתה שוב לטענת הנאשם כי הותקף על ידי ב' וכן לקביעות בית המשפט בהכרעת הדין לעניין זה. ב"כ הנאשם טענה כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול התיק ושמיעת הראיות וכי זכותו של הנאשם להוכיח חפותו. מדובר באירוע שלא כלל כל תכנון מוקדם אלא בעקבות התנפלותו של ב' על הנאשם והוסיפה כי הנאשם הודה במרבית האמור בעובדות כתב האישום ולא כפר בדקירתו של ב'. ב"כ הנאשם הדגישה את נסיבותיו הרפואיות של הנאשם וטענה עוד כי יש לקבוע מתחם ענישה הנותן ביטוי לקרבה לסייג האחריות הפלילית. זאת ועוד טענה ב"כ הנאשם כי מתחם הענישה לו עותרת המאשימה אינו עומד בקנה אחד עם מדיניות הענישה. ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע במקרה זה מעונש של 6 חודשי מאסר בפועל ועד לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל הרף העליון והפנתה לפסיקה רלוונטית (**ענ/3**). ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וחיי מורכבים על רקע בעיותיו הרפואיות. לאור האמור עתרה הסנגורית לעונש שישקף את תקופת מעצרו של הנאשם כ - 9 חודשי מאסר בפועל.

4. הנאשם בדברו אמר שהוא חושב שהמטרה "תפרו" לו תיק. עוד הנאשם אמר את הדברים הבאים: "אף פעם לא עשיתי דברים כאל, זה מראה איזה אדם אני, עשיתי צבא והכל. הייתי חולה, להפקיר אותי בתוך ביתי? יש לי אמא חולה".

דין והכרעה

עמוד 2

5. בקביעת עונשו של הנאשם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש בהתאם לעיקרון המנחה המתווה את קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה העבירה לבין נסיבות העבירה, מידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת עקרון זה על בית המשפט לשקול את הערך החברתי שבבסיס העבירה המיוחסת לנאשם, מידת הפגיעה בו ומדיניות הענישה הנוהגת. סעיף 40ט לחוק העונשין מונה את הנסיבות שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם וסעיף 40יא' לחוק העונשין מונה את הנסיבות שבית המשפט רשאי להתחשב בהן בגזירת העונש בתוך מתחם העונש ההולם.

6. מדובר בכתב אישום הכולל השתלשלות עניינים כפי שפורט על ידי בהכרעת הדין. העובדה שבית המשפט חילק את האירוע לשני חלקים איננה מצדיקה לקבוע כי מדובר בשני אירועים. בשני החלקים קיימת בבסיס מסכת עבריינית אחת ומוגדרת (ע"פ 2580/14 **אבו ליל חסן נ' מדינת ישראל** (23.9.14) וכן ע"פ 4910/13 **ג'אבר נגד מדינת ישראל** (29.10.14)). לפיכך, נכון יהיה לראות את כל השתלשלות העניינים כאירוע אחד בניגוד יש לקבוע מתחם עונש אחד.

7. במקרה דנן, **הערכים החברתיים** אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות הם פגיעה בתחושת הביטחון של הפרט והציבור וביטחון האישי של נפגע העבירה ושלמות גופו והדברים נכונים גם אם בפועל לא הגיש תלונה.

8. ביחס לעבירות אותן ביצע הנאשם הרי שאפנה לעניין הפגיעה בערכים חברתיים לפסיקת בית המשפט ויפיים לענייננו הדברים שנאמרו בע"פ 9630/09 **זוהר נ' מדינת ישראל** (20.7.10):

"כמעט ולא יעבור יום שלא נשמע בו על מעשה אלימות נוראי בו אדם תקף את רעהו, ופעמים רבות תוך שימוש בכלי נשק קר, כסכין. מעשי האלימות היו כמגפה הפושטת במדינתנו ומותרת אחריה חללים ופצועים ונראה כי אין יכולת לעמוד בפניה. על כן על בתי המשפט להרים תרומה לעצירת מגפת האלימות הנוראית. תרומה זו פירושה הוא הטלת עונשים חמורים על מי שנמצאו מדביקים אחרים ומסייעים למגפה להוסיף ולהתפשט".

9. נסיבות ביצוע העבירות מלמדות על פגיעה קשה בערכים חברתיים מוגנים כתוצאה ממעשיו של הנאשם. אינני סבורה כדעת הסנגורית כי מדובר באירוע שאינו מתוכנן. חלקו הראשון של האירוע כאמור הסתיים עם כניסתו של הנאשם לביתו. דא עקא שהנאשם בחשיבה מושכלת הוריד את החרב שהיתה תלויה על הקיר לקישוט ויצא עמה אל מחוץ לביתו ודקר את נפגע העבירה בשתי דקירות בפלג גופו העליון.

קירבה לסייג לאחריות פלילית

10. הנאשם נושא באחריות פלילית למעשיו, ואין על כך חולק, אך גם אין מחלוקת כי הנאשם סובל מתחלואה נפשית, כפי שהדברים עולים מהמסמכים שהוגשו לתיק בית המשפט.

11. לעניין גזר הדין אין ההגנה נדרשת להוכיח כי מדובר במחלת נפש אשר פוטרת מאחריות פלילית, אלא די בהפרעה נפשית, אשר יש בה כדי לגרום לפגיעה ביכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, או להימנע מעשיית המעשה, או להביא לכדי קרבה לסייג לאחריות הפלילית. לעניין זה יפים דברי ביהמ"ש בע"פ 4312/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.12.12):

"שונים הם פני הדברים בשלב גזר הדין. בחיקוקים השונים העוסקים מצבו הנפשי של נאשם לצורך גזירת עונשו (שכולם אינם חלים ישירות בעניינו) - לא מצאנו, כפי שהדבר קבוע בסעיף 34 ח הנ"ל, דרישה ברורה לקיומה של "מחלה". כך מדבר סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין רק על "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו", וסעיף 40ט(א)(9) לחוק זה דן ב-"קרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'" (לחוק העונשין). באופן דומה, סעיף 300א(א) לחוק העונשין עוסק במצב של "הפרעה נפשית חמורה".

12. מכאן, הרי שדי שאקבע כי הנאשם סובל מהפרעות נפשיות משמעותיות, על מנת שיהיה בכך כדי להוות שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם. מהמסמכים שהוגשו לתיק בית המשפט לא הוכח על ידי ההגנה ברמה נדרשת (שזהו מאזן הסתברויות), כי הנאשם סובל מהפרעה משמעותית **שהשפיעה עליו, בביצוע העבירות אותן עבר**. כמו כן לא שוכנעתי כי במכלול השיקולים היה בהפרעה הנפשית, ממנה סובל הנאשם, כדי להשפיע על יכולתו להימנע מעשיית המעשה באופן אשר השפיע במידה ניכרת על מתחם העונש ההולם. ההיפך הוא הנכון, הנאשם בחשיבה מושכלת הצטייד בחרב שבביתו ויצא מחוץ לביתו ודקר את נפגע העבירה. אפנה לעניין קרבה לסייג לע"פ 1865/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.1.16); רע"פ 6640/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.1.14); ע"פ 1727/14 **מימון נ' מדינת ישראל** (6.1.15).

13. אשר על כן אני דוחה את טענת ב"כ הנאשם כי יש לקבוע את מתחם הענישה בשים לב לקרבה לסייג לאחריות פלילית. כמו כן אני סבורה כי גם בעניין הגנה עצמית הרי שאין מקום לאור קביעותי לקבוע כי מתקיימת קרבה לסייג.

14. מדיניות הענישה מלמדת על ענישה מחמירה, אפנה לעניין זה לפסיקה הבאה:

רע"פ 2781/15 **יוסף מחאמיד נ' מדינת ישראל** (27.4.2015) - נדחתה בקשת רשות ערעור. במקרה זה הטיל בית המשפט השלום עונש מאסר בן 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות בגין עבירה של פציעה, גרימת חתך בראש המתלונן באמצעות סכין תוך שניתן משקל להמלצות תסקיר שירות המבחן והיעדר עבר פלילי. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל והעונש הועמד על 8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

רע"פ 8716/13 **סלאח דיאב נ' מדינת ישראל** (13.8.14) - נדחתה בקשת המערער למתן רשות ערעור לאחר שבית המשפט השלום הטיל עליו עונש מאסר בן 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות בגין פציעת אדם אחד ותקיפת אחר ואילו ערעור המדינה בגין קולת העונש התקבל ורכיב המאסר הועמד על 8 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (מחוזי מרכז) 3542-08-11 **מעודד נ' מדינת ישראל** (18.12.11) - נאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שהטיח את ידו ורגלו של המתלונן במשקוף דלת רכבו, אחז בצווארו בצורת חניקה וחבט באגרופיו בראשו והיכה אותו במקל. על הנאשם, נעדר עבר פלילי, הוטלו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות,

מאסר מותנה והתחייבות כספית.

רע"פ 1601/14 **נדב פרץ נ' מדינת ישראל** (3.3.14) - נדחתה בקשת רשות ערעור של המערער בגין הטלת 10 חודשי מאסר בפועל בשל ביצוע עבירות פציעה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם. בית המשפט העליון מציין בהחלטתו כי הגם שעברו של הנאשם נקי אין בעונש שנפסק כדי חריגה לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו.

רע"פ 8405/08 **משה טיבולי נ' מדינת ישראל** (7.10.2008) - נדחתה בקשת המערער לקבלת רשות ערעור בשעה שבית המשפט השלום הטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר שלא בעבודות שירות והפעיל מאסר מותנה בחופף לאחר שהנאשם הורשע על פי הודאתו בפציעת המתלונן במכת אגרוף וגרימת שבר באף (עבירת פציעה שלא בנסיבות מחמירות). בית המשפט המחוזי דחה ערעור על חומרת העונש.

ת"פ (ב"ש) 58763-11-14 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עאבד** (ניתן ביום 28.1.15) - הורשע נאשם בעבירת פציעה, הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (מח' י-ם) 24346-02-11 **מחמד אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 9.5.11) - הורשע אדם בעבירת פציעה, הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל.

10. בשים לב לכלל השיקולים אני קובעת כי בנסיבות תיק זה מתחם העונש ההולם את נסיבות העבירות נע בין עונש של 10 חודשי מאסר בפועל ועד לעונש של 24 חודשי מאסר בפועל ברף העליון בנוסף לענישה נלווית.

11. בנסיבות תיק זה לא מצאתי כי יש לחרוג ממתחם העונש לקולא או לחומרא.

12. נתתי משקל לקולא לנסיבותיו האישיות והרפואיות של הנאשם. כמו כן נתתי משקל גם לעובדה שהנאשם עצור מזה תקופה ארוכה מאד ותנאי המעצר שונים וקשים ביחס לתנאי מאסר. כמו כן נתתי משקל לעובדה שלנאשם אין עבר פלילי. יחד עם זאת מדובר באירוע המחייב לטעמי הרתעה במסגרת גזירת העונש בתוך מתחם הענישה. עם כל מורכבות האירוע והעובדה כי בשלב כלשהו באירוע קורבן העבירה אף הוא עשה שימוש במקל שבידיו הרי שהנאשם לא גילה כל אמפתיה וזאת בלשון המעטה לפגיעתו של קורבן העבירה ולנזק הגופני שגרם לו. אמירותיו של הנאשם מבטאות אי לקיחת אחריות ולו חלקית למעשיו ולנזק שנגרם בעקבות זאת. אמנם העובדה שהנאשם ניהל משפטו אינה יכולה להיזקק לחובתו רק בשל עובדה זו, אך הנאשם אינו יכול ליהנות מהקלה משמעותית במקרים בהם הנאשם מודה ולוקח אחריות על מעשיו. נפגע העבירה אמנם לא העיד אך הנאשם גרם לעדותו של עד הראיה ועדות זו היתה קשה לו מאד. לאורך כל עדותו ניכר היה הקושי בנוסף לאמירותיו באשר לחשש ממשי ממשפחת הנאשם.

13. בשקלול השיקולים לקולא ולחומרא אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

13 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום 9.10.22

6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות ויורשע בה.

4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת איומים ויורשע בה.

בנסיבות תיק זה ונסיבות הנאשם לא מצאתי לנכון להשית קנס כספי או פיצוי כספי.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן בזאת צו להשמדת המקל תוכי וחרב - בתום תקופת הערעור.

ניתן היום, ב' אב תשפ"ג, 20 יולי 2023, במעמד הצדדים.